

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρυσχὸν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ἀπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ἑτησίαις δρ. 16.—	Ἑτησίαις δρ. 25.—
ἡμίσητος » 8,50	ἡμίσητος » 13.—
Τρίμητος » 4,50	Τρίμητος » 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίαις, δολλάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἔτων ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 καὶ 27 Νοεμβρίου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 51—52

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. (Συ ἔλεια)

Ἐκάλεσε τὸν στρατηγὸ Πτὶ καὶ τὸν φίλησε μὲ διάχυση μπροστὰ σ' ὅλους. Κατόπι καὶ τὸν σηματοφόρο, καὶ φίλησε τρεῖς φορές τὴν ταινία τῆς ἀετοφόρας σημαίας.

Καὶ μὲ πνιγμένη φωνή ξαναεῖπε:

—Μουτὸ, παιδιὰ μου!

—Ὅλοι ἔλκλαιγαν σιωπηλά.

Ὁ Ναπολέων ἐπροχώρησε ὡς τὴ καγγελοπόρτα τῆς αὐλῆς καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ νεδῇ στάμαξι μὲ τὸν βαρῶνο Κόλλερ καὶ τὸν στρατηγὸ Δρουό. Τῇ στιγμῇ ὅμως ἐκείνῃ, ἀσκεπῆς καὶ κατασυγκινημένος τὸν ἐπλησίασε ὁ Γιάννης.

—Μιὰ χάρι ἀκόμη, Μεγαλειότατε! τοῦ εἶπε μὲ τρέμουσα φωνή. Νὰ μὲ πάρετε μαζί σας.

Τὸ πρόσωπό τοῦ Ναπολέοντος φωτίσθηκε.

—Ἀ, ἔκαμε, εἶσαι σύ;

Καὶ γυρίζοντας στοὺς Μπερτράν, τοῦ εἶπε:

—Ὁ κ. συνταγματάρχης Καρδινιὰν θάῖλθῃ μαζί μας. Νὰ τὸν περιλάβετε στοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Οἴκου μου!

Τάμαξι ἔκλινον καὶ χάθηκαν στὴ στροφὴ τοῦ πάρκου. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔκαιρνε τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας.

* *

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, καθάλλικε μὲ ὁ Γιάννης γιὰ νὰ πᾶν τέλος νὰ ἰδῇ τοὺς δικούς του. Ἦξερε ἀπὸ τὸν Γκριμπαλέ πῶς θὰ τοὺς εὑρίσκε ὅλους στὴν ὁδὸν Ἰσάεττ. Γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ,

πέρασε δρόμους γεμάτους ἀπὸ Ρώσους καὶ Αὐστριακοὺς. Ἀλλὰ κανένας δὲν τὸν ἐνώχλησε. Ὁ πόλεμος εἶχε πάψει, τὸ κανόνι εἶχε σιγήσει.

Μιὰ στιγμὴ, ὁ Γιάννης στάθηκε ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα εἶχε βγῆ μὲ κρὸς νὰ κυνηγήσῃ τὴ δόξα. Ξαναγύριζε τώρα δοξασμένος. Ἀλλὰ τί δὲν τοῦ εἶχε στοιχίσει ἡ δόξα αὐτῇ! Ὡς καὶ ἄσπρα μαλλιά εἶχε κάνει,

ἐνῷ δὲν ἦταν παρὰ τριαντατεσσάρων χρονῶν.

Κτύπησε, τοῦ ἀνοῖξαν καὶ σὲ λίγο βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του.

Μόνο τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ αἰσθάνθηκε τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία ποὺ μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ ἄνθρωπος στὴ ζωὴ του!

—Γιάννη μου!.. τοῦ ἔλεγε ἡ Λίτσα εἰσαι σύ! ἦρθες!.. Τελείωσε! δὲν θὰ μὲ ξαναφύγῃς πιά ποτέ, ποτέ!..

Καὶ ὅμως θὰ τῆς ξαναφευγε... Μὲ πολὺ κόπο μπόρεσε νὰ τῆς πῇ πῶς εἶχε ἀποπνεύσει τὸν Αὐτοκράτορα στὴν Ἑλδα.

Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσε, μπορεῖς νὰ ρθῇς καὶ σὺ μὲ τὰ παιδιὰ. Ἔτσι δὲν θὰ χωρισθοῦμε πιά καὶ, δὲν θὰ τὸν ἀφήσουμε...

Ὁ Ζὴν Μπαγύ, ποὺ ἔφ' ἴσασε τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ, καταχαρούμενος, τὸ ἐπιδοκίμασε. Θάπαιρνε τὴ Λίτσα καὶ τὰ παιδιὰ καὶ θὰ πῆγαινε στὴν Ἑλδα, μόλις τοὺς ἔγραφε ὁ Γιάννης ἀπὸ τὸ Πόρτο-Φερρά, τὴν πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ, πῶς βρῆκε σπῆτι νὰ καθῆσαν.

Ἀλλὰ ὅταν ὁ Γιάννης, στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ἀνέφερε τὴν τῆνοςία τοῦ θετοῦ πατέρα τοῦ, εἶδε τὰ μάτια τῆς Λίτσας νὰ γεμίζουν δάκρυα. Καὶ τότε ἔμαθε μὲ μεγάλη του λύπη, πῶς τόσο ὁ γέρο-Μπαλ-Ρόξ ὅσο καὶ ὁ φίλος του Λαραμέ, εἶχαν σκοτωθῇ καὶ οἱ δύο στὸ Κλίσου, ὑπερασπιζόμενοι τὸ Παρίσι ἐναντὶ τῶν Συμμάχων!

—Οἱ γέροι ἀπόμαχοι, οἱ

«Μὲ μιὰ υπεράνθρωπη προσπάθεια, σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι...»

(Σελ. 404, στ. β').

ήρωικοί «Μαγεντινοί» δεν μπόρεσαν να κρατηθούν όταν άκουσαν πως ο έχθρος ήταν απέξω από την πόλη τους. Και παρουνιστήθηκαν στον στρατόρχη Μονσαί, που με τα λείψανα διαφόρων στρατευμάτων, με τους μαθητάς του Πολυτεχνείου κι' άλλους νεοσυλλέκτους, υπερασπιζόταν την πόλη του Κλίσυ.

Οι γέροι, απόμαχοι έγειναν δεκτοί με σεβασμό. Και τους έδωσαν να γεμίζουν και να καθαρίζουν ένα κανόνι των 12, στημένο εμπρός από το φράκτη και πίσω από ένα πρόχειρο οχύρωμα.

«Ο ένας είχ' ένα χέρι» ο άλλος είχ' ένα πόδι. Έκαναν όμως τη δουλειά τους καλά κι' ήταν κατενθουσιασμένοι που μύριζαν πάλι μαρούτη...

«Αξάφια μια δόλιδα έπεσε κει-κοντά. Βρήκε το κιβώτιο με τα πυρομαχικά και τὸ ἀνατίναξε. Κι' όταν διαλύθηκε ο κάπνους, οι δύο γέροι φάνηκαν ξεπλωμένοι κι' αймаτόφυρτοι. Ο Αλαμπε ήταν νεκρός. Ο Μπελ-Ρός ζούσε ακόμα. Αλλά κι' αυτός μόλις πρόφτασε να φωνάξει:

—Α, τους κακούργους!.. Ζήτω ο Αυτοκράτορας...

Κι' εξεψύχωσε.

Τέτοιο θάνατο βρήκαν οι ήρωικοί παλαιοί. Τὸ θάνατο που τους άξιζε: στο πεδίο της μάχης, μπροστά στον έχθρο.

Στις 27 Μαΐου 1814 ο Γιάννης Καρδινιάν έφθασε στην Έλδα, έν' από τα πλοία που μετέφεραν εκεί τον έκπτωτο Αυτοκράτορα με τη Φρουρά του και τάλογά του.

Αμέσως, μαζί με τον στρατηγό Δρουό, ανέλαβε τη διοργάνωση της μικρής αυτής Φρουράς, που την αποτελούσαν έξη λόχοι πεζοναυτών και μια ίλη πολωνών λοχαφών.

Η μετριότητα κατοικία του πρώην διοικητού της Έλδας βαπτίσθηκε «Αυτοκρατορικό Παλάτι». Τὸ μόνο της καλὸ ήταν ή ψηλή της τοποθεσία. Από κει έδλεπε κανείς όλο τὸ νησί κι' όλη τη θάλασσα όλόγυρα.

Τις πρώτες ήμέρες, ο Ναπολέων έρρέμβανε κοιτάζοντας πρὸς τὸ μέρος της Γαλλίας. Έπειτα πάλι κυριεύθηκε από τη συνειθισμένη του δραστηριότητα και βάλθηκε να αναγεννήση τὸ έμπόριο και τη βιομηχανία τὸ καινούργιου του βασιλείου. Γιατί ή Έλδα δὲν ήταν άπλως ένας τόπος εξορίας. Οι Σύμμαχοι τὸ τήν είχαν δώσει δική του, να τη διοική, να την κυβερνήσά βασιλιάς. Ήταν τὸ βασίλειο τὸ ἀνθρώπου που ως χθὲς δὲν τὸν έφθανε ἑλ' ή γή: ένα νησί.

Τὸ πρώτ' συνήθως, ακολουθούμενος

από τὸν Δρουό και τὸν Καρδινιάν, τριγύριζε όλα τὰ μέρη τὸν νησιού, ἐπιθεωρούσε τις διάφορες ἐργασίες και ἔδινε παντοῦ διαταγές. Τὸ ἀπόγευμα ἐγύμναζε τή Φρουρά του. Και τὸ βράδυ προσκαλούσε στὸ τραπέζι του μερικούς ἀξιωματικούς και τοὺς ἐπιφανεῖς ξένους, που περνοῦσαν ἀπὸ τὸ νησί του.

Ὅτι οὗτος πέρασαν μήνες κι' ή Λίζα δὲν είχε πείστικὸμα στὴν Έλδα. Γιατί ο Γιάννης δὲν ἔδινε τὸ σύνθημα που περίμεναν οι δικοί του, ἔτοιμοι πρὸ πολλοῦ να ναυλώσουν ένα πλοίο στὸ Τουλὸν και να περάσουν τή Μεσόγειο;...

Είχε κάποιο λόγο ο Γιάννης... Ὁ γιαντὸς τὸν Αυτοκράτορος Φουρὼ ντὲ Μπωρεγκάρ, θέλωντας κι' αὐτὸς να φέρη τὴν οἰκογένειά του στὴν Έλδα, ζήτησε μιὰ μέρα τὴν ἀδεια. Κι' ο Ναπολέων τὸν ἀποκρίθηκε: —Μη βιάζεστε τόσο, γιαντρέ... Περιμένετε ἀκόμη λίγο.

Η ἀπάντηση αὐτὴ σχολιάστηκε πολὺ στὸ Παλάτι. Τὶ περίμενα, τί ἐλπὶδα είχε ο Αυτοκράτορας;

Έτσι πέρασε τὸ 1814.

Οι Γάλλοι, στὸ νησί, είχαν ἀρχίσει να νοσταλγοῦν πολὺ τὴν πατρίδα τους. Οὐτὲ τὸ ἐκρυβαν καθόλου. Μιὰ μέρα, ρώτησε ο Ναπολέων τοὺς Γρεναδιέ-ρους του ἀν' ή σούπα τους ήταν καλή, κι' ένας «γρινιάρης» ἐτόλμησε ναπο-κριθῇ:

—Καλή, Μεγαλειότατε! μὰ θάταν καλύτερη ἀν τὴν κάνανε με νερό τὸν Σηκουάνα.

—Δύτολος, εἶσαι, βλέπω, τὸν ἀπο-κρίθηκε ο Αυτοκράτορας χαμογελώντας: μὰ ποιὸς ξέρει... ἴσως μιὰ μέρα θὰ μπορέσω να σὰς εὐχαριστήσω και ἔς αὐτό...

Γιὰ να μιλή ἔτσι, είχε βέβαια τὸ σχέδιό του ο Αυτοκράτορας...

Τὴν Πρωτοχρονιά τὸν 1815 είχε διαβάσει σὲ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα ένα ἄρθρο γιὰ τὴ ζωὴ του στὴν Έλδα, που τὸν παρίστανε ως τρελλό. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ήμέρες, τὸν ἤλθε εἶδηση ἀπὸ τὸ Παρίσι πὸς ο λαὸς ήταν ἐξοργισμένος με τὰ πιεστικὰ μέτρα που είχε πάρει ο διάδοχός του, ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΗ'. Κατὰ τὰ μέσα, τέλος, τὸν Φεβρουαρίου, πληροφορήθηκε ἀπὸ τὴν Βιέννη, ὅτι οι Σύμμαχοι, που φοβόνταν να μὲν τὸσο κοντὰ στὴ Γαλλία, είχαν ἀποφασίσει μυστικὰ να τὸν μεταφέρουν ἀπὸ τὴν Έλδα στὴν Ἀγία Ἐλένη.

Απὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, ο Ναπο-λέων ἄφισε κάθε διαταγὴ: ἀποτε-λείωσε κρυφὰ τις προετοιμασίες τὸν ταξιδιού και στὶς 26 Φεβρουαρίου ἀνακοίνωσε στὴν ἀκολουθία του ὅτι ἤθελε να φύγη.

Οι ἀξιωματικοί, ή Φρουρά κι' οι πολιτικοὶ ὑπάλληλοι μπαρκαρίσθηκαν στὸ βρῖκι «Ὁ Ἀσταθής», που ἀποτε-λοῦσε ἕλο τὸν πολεμικὸ στόλο τὸν μικροῦ βασιλείου. Ὁ Ναπολέων ἀπο-χαιρέτησε τὴν μητέρα του και τὴν ἀδελφὴ του Παυλίνα, που είχαν πᾶει πρὸ ὀλίγου να τὸν ἴδουν, και τὸ βρά-δυ μπαρκαρίστηκε κι' αὐτός.

Κανείς δὲν ἤξερε πὸν πήγαιναν. Ἐκίνησαν στὶς 28 Φεβρουαρίου και τὴν 1 Μαρτίου βγήκαν στὸν κόλ-πο Ζουάν, κοντὰ στὶς Κάννες, στὴν ἀκτὴ τῆς Προδρηγίας.

Ποὺς ήταν ο σκοπὸς τὸν τολμηροῦ αὐτοῦ νηϊγάτος; Κανένας δὲν τὸν ἤξερε θετικά. Ὅλοι ὅμως ροφούσαν με ἡδονὴ τὸν γαλλικὸ ἀέρα που τὸν στερήθηκαν τόσους μήνες, κι' ο Γιάν-νης Καρδινιάν, ἅμα εἶδε ένα τελο-νοφύλακα με τρίχρωμη κονκάρδα, τὸν ἐφίλησε σὰν ἀδελφό.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη να σὰς διηγηθῶ ἔδω τὴ θριαμβευτικὴ πορεία τὸν Να-πολέοντος ως τὸ Παρίσι, ἀπὸ τὴ Γρε-νόβλη και τὸ Λυόν. Θὰ τὴ διαβάσετε στὴν Ἱστορία σὰν ἓν ἀπὸ τὰ πιὸ τολ-μηρὰ του κατορθώματα.

Ὅπως τὸ εἶπε ο ἴδιος στὸ διάγ-γελμά του, «Ἀετός, ἀπὸ καμπανα-ρεῖο σὲ καμπαναρεῖο, πέταξε ως τοὺς πύργους τῆς Παναγίας τὸν Παρισιού» και στὶς 20 Μαρτίου, χωρὶς να χυθῇ οὔτε μιὰ σταλιά αἷμα, ο Ναπολέων μπήκε στὴν πρωτεύουσα κι' ἐγκατα-στάθηκε στὸ Κεραμεικό.

Ὁ βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΗ', που τὸν παράτησαν κι' αὐτὸν οι περισσό-τεροι αὐτικοί του, είχε φύγει, ἀπὸ τὴν παραμονή, στὸ Βέλγιο.

Φάνοντας στὸ σημεῖο τοῦτο τῆς μακρῆς ἱστορίας, που παρακολουθή-σατε μαζί μου, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, σὰς ὁμολογῶ πὸς δὲν ἔχω τὸ θάρρος να σὰς ἐξιστορήσω και τὴ θεύτερη ἀγωνία τῆς Αυτοκρατορίας, τὴν περί-οδο ἐκείνη που στὴν Ἱστορία ὀνομά-ζεται «Ἐκατονταήμερο». Γιατί πάντα με λύπη παρακολουθῶσα τοὺς τελευ-ταίους τῆς σπασμοῦς και συντομεῦς ἔδω τὴν πένθυμη διήγησή.

Ὁ Ναπολέων στὸ Κεραμεικό ήταν γιὰ τοὺς βασιλεῖς μιὰ φοβέρα κι' ἀπὸ τῆς 13 Μαρτίου, οι Σύμμαχοι ἐξαπό-λυσαν πάλι τοὺς στρατοὺς τους ἐναν-τίον τῆς Γαλλίας.

Ἀλλὰ ή Γαλλία ήταν ἐξαντλημένη, στὸ ἑκατομῦριο που τὴν ἀπειλοῦσε, δὲν είχε νάντιαξή παρὰ ἑκατὸν πε-νήντα χιλιάδες. Τὸ σχέδιο τὸν Ναπο-λέοντος ήταν να ἐπιτεθῇ γιὰ να χωρίσῃ τοὺς Ἀγγλους ἀπὸ τοὺς Πρώσους και να τοὺς κτυπήσῃ χωρι-στά. Στις 15 Ἰουνίου μπήκε στὸ Βέλ-

γιο, πέρασε τὸν Σάμπρο ἀπὸ τὸ Σαρλ-ρουά και τὴν ἄλλη μέρα ἔκαμε τὴν αἱματηρὴ ἐκείνη μάχη με τοὺς Πρώ-σους τὸν στρατηγὸ Μπλύχερ, που ὀνομάζεται μάχη τὸν Λινύ.

Τὴ μεθεπομένη, 18 Ἰουνίου, δό-θηκε ή περίφημη μάχη τὸν Βατερλώ.

Ὁ Γιάννης Καρδινιάν μόλις είχε προφθάσῃ να μείνῃ λίγες ὥρες με τὴ γυναίκα του και τὰ παιδιὰ του.

Τὴ στιγμή που θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι, πήρε στὰ γόνατά του τὰ δύο παιδιὰ, που θὰ ήταν τότε ὀκτὼ χρο-νών, και τοὺς εἶπε:

—Μπορεῖτε τώρα να μᾶκοῦτε και να μ' ἐνοητε. Ἄν δὲν γυρίσω ἀπ' αὐ-τὸν πὸν πόλεμο, πὸν θὰ εἶναι βέβαια ο τελευταίος, σεῖς θὰ μ' ἐκδικήσετε. Γενήτε στρατιῶτες κι' οι δύο!

Κι' ἀφοῦ ἔβαλε και τὴ Λίζα να τὸν ὑποσχεθῇ, ἔφυγε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ὑσ-σέττ χωρὶς να γυρίσῃ πίσω του, ὅλος ἀφιερωμένος στὸ ὑπέρτατο καθήκον που πήγαινε τώρα να ἐκτελέσῃ.

Η Φρουρά, ἀπὸ τριάντα χιλιάδες ἄντρες, βρισκόταν στὸ Σουασόν. Ὁ στρατηγὸς Δρουὸ τὴν διοικοῦσε κι' οι ἄλλοι στρατηγοὶ τὸ σώματος αὐτοῦ τὸν ἐπιλέκτων ήταν ο Μοράν, ο Ὁρ-νανό, ο Λεφέμπρ και ο Καμπρόν.

Στὴν μάχη τὸν Λινύ, ή Φρουρά δὲν ἔλαβε μεγάλο μέρος. Ὁ Ναπολέων τὴν ἐρύλαγε γιὰ τὸ Βατερλώ, που θὰ γινόταν ο τάφος τῆς...

Τὴν προηγούμενη μέρα και τὴ νύ-κτα ὅλη ἔδρεχε τόσο ραγδαία, ὥστε μόλις στὶς ἑνδεκα τὸ πρωί ἔγινε δυ-νατὸ νὰρχίσῃ ή μάχη, που θὰ ἔκρινε τὴν τύχη τὸν κόσμου.

Ἀλλὰ τις λίγες αὐτὲς ὥρες που χάθηκαν ἔτσι, οι Πρώσοι μπόρεσαν να ἐνωθῶν με τοὺς Ἀγγλους.

Ὁ Νέυ, ο «ἀνδρείος τὸν ἀνδρείων», ἀνοίξε τὴ φωτιά. Τότε που γύρισε ο Ναπολέων ἀπὸ τὴν Έλδα, είχαν στεί-λῃ τὸ Νέυ με στρατὸ γιὰ να τὸν συλλάβῃ. Ἀλλ' αὐτὸς ἐνώθηκε μαζί του και σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆ-νες, θὰ ἐπλήρωνε με τὴ ζωὴ του αὐτὴ τὴν ἀφοσίωση στὸν παλιὸ του ἀρχηγό..

Ὅστόσο ή μάχη δυναμώνει και τὸ θέαμα εἶναι φοβερό.

Οι Ἀγγλοι είχαν ἀρχίσει να ὀπο-χωροῦν, όταν φάνηκε ἀπὸ μακριὰ τὸ σῶμα τὸν πρώσου στρατηγὸ Μπύλωδ. Πρὶν μπου στὴ γραμμὴ αὐτὲς οι τριάντα χιλιάδες Πρώσοι, ο Ναπολέων θέλησε να τελειώσῃ με τοὺς Ἀγγλους. Κι' ἐξαπόλυσε ὅλο τὸν τὸν ἱππικόν.

Πέντε χιλιάδες ἄλογα ἀνεβαίνουν τὴν πλαγιά τὸν βουνὸ Σαιν-Ζάν. Ὁ Νέυ εἶναι μπροστά. Πέφτουν ἀπάνω στὰ τετράγωνα τὸν Οὐέλλιγκτων,

συμπλέκονται με τὸ ἀγγλικὸ ἱππικόν, κάνουν θαύματα ἀνδρείας. Ἀλλὰ ο έχθρος εἶναι πολυάριθμος, ἀντιστέκε-ται καλά κι' οι Γάλλοι ἱππεῖς ξανα-κατεβαίνουν.

Ὁ Νέυ τοὺς συναθροίζει, τοὺς ἐνώ-νει με ἄλλα σώματα και γίνεται πάλι μιὰ ἐπίθεση. Εἶναι τόσο ὀρμητικὴ, ὥστε οι Ἀγγλοι τὸ βάζουν στὸ πόδι. Ἀκόμα μιὰ προσπάθεια και ή μάχη εἶναι κερδισμένη. Ἀλλὰ χρειάζεται πεζικὸ γιὰ τὴν τελικὴ νίκη κι' ο Να-πολέων δὲν έχει πιά παρὰ τὴν Παλιὰ Φρουρά του.

Ἀποφασίζει να τὴν δώσῃ.

Μὲ τὸ 1ο τὸν Γρεναδιέρον μπρο-στά, ή Αυτοκρατορικὴ Φρουρά ἀνε-βαίνει τὴν πλαγιά τὸν Σαιν-Ζάν. Ἐπὶ κεφαλῆς πάλι ο Νέυ. Τέσσερα ἄλογα είχαν σκοτωθῇ ἀπὸ κάτω του ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἐσκούφωτος, κουρε-λιασμένος, σεῖς τὸ σπαθί του και φωνάζει: «Ἐμπρός!»

Χωρὶς να ρίξῃ οὐτ' ένα τουφέκι, τὸ ἥρωικὸν στρατεύμα φθάνει ὡς τὸν έχθρὸ με τὴ λόγχη, παίρνει σδάρνα τοὺς Ὀλλανδοὺς και, ἀπὸ πίσω τους, τοὺς στρατιῶτες τὸν Μπρούνδικ και τὸν Νασσάου. Ἀλλὰ πὸς πίσω εἶναι τρίτη γραμμὴ. Αὐτὴ πυροβολεῖ ἀπὸ πολὺ κοντὰ κι' ή μισὴ Φρουρά ἀέρτει νεκρὴ ή πληγωμένη.

Τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ τουφεκίδι ἀνάβει δεξιά.

Εἶναι ο Γκρουσὺ που κυνηγοῦσε χθὲς τοὺς Πρώσους γιὰ να μὴν ἐνω-θῶν με τοὺς Ἀγγλους, και φθάνει τὸρα πίσω ἀπὸ τὸν Μπύλωδ: «Ἄν εἶναι αὐτὸς, με τις 30,000 του, οι Γάλ-λοι θὰ νικήσουν!»

Μὲ ἀγωνία ο Ναπολέων κιαλάρει πρὸς τὰ δεξιά.

Ὅχι, δὲν εἶναι ο Γκρουσὺ! εἶναι ο Μπύλωδ ο ἴδιος, που ἔχει ξεφύγει τὸ κυνηγητὸ και τώρα ἔρχεται με 20,000 Πρώσους να γεμίσῃ τὸ κενὸ μεταξὺ Οὐέλλιγκτων και Μπύλωδ!

Τελείωσε! οι Γάλλοι βρίσκονται ἀνάμεσα σὲ δύο φωτιές. Τὰ στρατεύ-ματα τὸν Δρουὸ φεύγουν. Η μάχη χά-θηκε. Ὁ Ναπολέων δὲν έχει πιά παρὰ τὴ Φρουρά του. Κι' ή Φρουρά δὲν έχει πιά... παρὰ να πεθάνῃ!

Εἶναι πιά νύκτα. Οι Γάλλοι, πανι-κόβλητοι, φεύγουν πρὸς τὸ Σαρλρουά. Στὸ πεδίο τῆς μάχης δὲν μένουν παρὰ τὰ τετράγωνα τῆς Φρουράς, ἀτράνταχτα αὐτὰ, σὰν βράχοι που τοὺς κτυπᾷ μιὰ ἄγρια θάλασσα.

Ἀπαθής, ο Ναπολέων περιμένει τὸ τελευταῖο κτύπημα τῆς Μοίρας και σκέπτεται να πεθάνῃ ἐκεῖ, με τὸ σπα-θί στὸ χέρι.

Ὁ Γιάννης Καρδινιάν δὲν βρισκό-

ταν στὸ τετράγωνο τὸν Αυτοκράτορος, ἀλλὰ στὸ ἕλλο, που τὸ διοικοῦσαν δύο γενναῖοι στρατηγοὶ τῆς Φρουράς, ο Μισέλ και ο Καμπρόν.

Λίγο-λίγο, ἀπὸ τὴν πίεση τὸν έχ-θροῦ, τὰ δύο αὐτὰ τετράγωνα μετατο-πιζόνταν κι' ἀργότερα δὲν ἔδλεπε πιά τὸνα τᾶλλο.

Στις δέκα τὸ βράδυ, τὸ τετράγωνο τὸν Καρδινιάν βρέθηκε ὀλομόναχο, περικυκλωμένο ἀπὸ τοὺς έχθρους, ὅλο Ἀγγλους.

Τὶ ἔγινε τὸ ἄλλο; Τὶ ἔκανε ο Αυ-τοκράτορας; Μήπως είχε σκοτωθῇ;..

Οι Ἀγγλοι πυροβολούσαν, οι Γρε-ναδιέροι ἐπέφταν. Σὲ λίγο, τὸ τετρά-γωνο τὸν Καρδινιάν — τὸ τελευταῖο τετράγωνο, — δὲν ήταν παρὰ ένα τρί-γωνο ἀπὸ καμμιὰ ἑκατονπεννηταριά Γρεναδιέρους, με τὴ σημαία στὴ μέ-ση, — ένα μαῦρο κουρέλι κάτω ἀπ' τὸν Χρυσὸ Ἀετό.

—Εἶδω θὰ πεθάνουμε, φίλοι μου! τοὺς φώναξε μιὰ στιγμή ο Γιάννης. Σύμφωνοι;

—Ναί!.. ναί!.. Ζήτω ο Αυτοκρά-τωρ! ἀπεκρίθηκαν ὅλοι.

Οι Ἀγγλοι, ἀντικρὺ τους, ἔστη-ναν τώρα κανόνια. Κι' ἀφοῦ τὰ ἐτοι-μασαν γιὰ να πυροβολήσουν, ή σάλ-πιγγα κτύπησε «συνεννόηση» κι' ένας Ἀγγλὸς ἀξιωματικός, ο στρατηγὸς Μαίτλανδ, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ τε-τράγωνο.

—Παύσατε πυρ! ἐπρόσταξε ο Καρ-δινιάν.

Ὁ Μισέλ, ο Καμπρόν κι' ο Καρ-δινιάν βγήκαν ἔξω ἀπ' τὸ τετράγωνο. Κι' ο στρατηγὸς Μαίτλανδ, ἅμα ἔφθα-σε σ' ἑξὴ βήματων ἀπόσταση, στάθηκε ἴσιος, χαιρέτησε με ὀλοφάνερο σε-βασμὸ και τοὺς εἶπε γαλλικά:

—Κύριοι, ή ἀντίστασή σας εἶναι θαυμαστὴ ἀλλὰ περιττή. Πρὸς τί να σκοτωθῇτε μέχρι τὸν τελευταίου;.. Παραδοθῇτε!

Κανένας δὲν ἀποκρίθηκε. Μόνο τὰ μάτια ἀστράψαν ὅλα.

—Γενναῖοι Γάλλοι! εἶπε πάλι ο Μαίτλανδ. Τὸ ἐπαναλαμβάνω και δεύ-τερη φορά. Παραδοθῇτε!

Ὁ Μισέλ ἐπροχώρησε τότε ένα βή-μα και δείχνοντας τοὺς Γρεναδιέρους, ἀποκρίθηκε με πνιγμένη φωνή:

—Κύριοι, ή Φρουρά πεθαίνει, μὰ δὲν παραδίδεται!

—Μπράβο! φώναξε ο Γκριμπαλέ.

—Ζήτω ο Αυτοκράτωρ! φώναξαν ὅλοι.

Ὁ Ἀγγλὸς ἔκανε:

—Και γιὰ τρίτη φορά... γενναῖοι Γάλλοι, παραδοθῇτε!

Μιὰ βριστὰ τὸν ἀποκρίθηκε.

Τὸν τὴν πέταξε στὰ μούτρα ο Καμ-πρόν. Και παραμερίζοντας δύο Γρε-

ναδιέρους, ξαναμπήκε στο τετράγωνο. Ο Μισέλ κι' ο Καρδινάκ τον ακολουθήσαν. Κι' ο στρατηγός Μαίτλαντ έφυγε ψιθυρίζοντας:

—Πείσμα!.. Ακατανόητο πείσμα!.. Ο Καρδινάκ τον είδε να γυρίζει στα κανόνια του. Σε λίγο θά βροντούσαν...

Έδωσε τότε από την τσέπη του μια μικρή εικόνα. Την κοίταξε στή λάμψη μιας φουδούς, μιά δέν ήταν εκείνη που ζητούσε: Ήταν ή εικό-

«Συλλογίζομενος τα περασμένα...»
(Σελ. 406, στ. α.)

νίτσα που του είχε παραδώσει—άν θυμάστε, —πεθαίνοντας ένας Πρώσος αξιωματικός από το Σάαφελδ, στο Βαλμό.

Την είχε δώσει στή Λίζα να του την φυλάξη μαζί με άλλα θυμητικά των εκστρατειών του, κι' εκείνη κατά λάθος βέβαια (ή γιατί όχι κι' από ένα προαίσθημα;) του την είχε βάλει στήν τσέπη του, μαζί με τάλια πραγματάκια που θά του θυμίζαν τους δικούς του...

Ο Γιάννης ξαναφύλαξε την εικόνιτσα του Πρώσου κι' έδωσε μιάν άλλη, μινιατούρα κι' αυτή σε μινιατόν, που παρίστανε τή γυναίκα του και τὰ παιδιά του. Και τή φίλησε ψιθυρίζοντας:

—Αντίο, Λιζούλα μου!.. Αντίο, παιδάκια μου!

Και γυρίζοντας στους γρεναδιέρους του, έπρόσταξε:

—Αρχίσατε πύρ!

Αλλά στο τουφεκίδι αυτό, αποκρίθηκε το κανόνι του Άγγλου. Τα μυδράλλια έπεσαν βροχή. Το τελευταίο τετράγωνο δέν υπήρχε πιά. Η Φρουρά ήταν νεκρή.

Μόνος ο Χρουσές Αετός στεκόταν όρθιος επάνω από το σωρό των πτωμάτων. Κι' όταν οι Άγγλοι έπληθισαν τους νεκρούς ήρωες, είδαν πως το κοντάρι της σημαίας ύποδασταζόταν από τὰ πτώματα του Καμπρό, του Μισέλ και του Καρδινάκ.

Αλλά όχι. Αν ή σημαία έμειν' ακόμα όρθιά, ήταν γιατί την κρατούσε με το δεξί του χέρι ένας Γρεναδιέρος γονατιστός, ενώ με τάριστερό του προσπαθούσε του κάκου να σταματήσει το αίμα που έτρεχε από το στήθος του.

Όταν είδε τους Άγγλους να πλησιάζουν, ο Γρεναδιέρος αυτός σηκώθηκε. Με μιάν υπεράνθρωπη προσπάθεια, σήκωσε ψηλά το δοξαμένο εκείνο κουρέλι, τή σημαία του Ιου των Γρεναδιέρων. Έπειτα κάτι θέλησε να φωνάξη, δέν μπόρεσε και ξανάπεσε, σφίγγοντας τον Αετό στο στήθος του.

Ο Γκιρμπαλέ, γιατί αυτός ήταν, ξεψύχησε.

Κι' εκεί-κάτω, στο σκοτάδι τής νύκτας, ο Αυτοκράτωρ, που δέν μπόρεσε να πεθάνη σά στρατιώτης, γιατί τον είχαν τραβήξει μαζί τους οι στρατηγοί του, έφυγε από το πεδίο τής μάχης...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ακόμη μιάν φορά, ο θάνατος δέν θέλησε τον Γιάννη Καρδινάκ.

Τέσσερες ημέρες μετά τή μάχη του Βατερλώ, ξύπνησε σ' ένα καθαρό κρεβάτι και το πρώτο πρόσωπο που είδε, ήταν μιάν καλόγρια που του χαμογελούσε.

—Πού είμαι; τή ρώτησε, κοιτάζοντας γύρω του.

—Στίς Βρυξέλλες, στο Νοσοκομείο... Πώς μ'ας τρομάξατε όμως!

—Είμαι λοιπόν πολύ πληγωμένος; —Όχι, κύριε συνταγματάρχ'! Κόνταφε να σ'α φύγη όλο σας

το αίμα... Για τον Θεό, μὴν κουνίστε, μὴ μιλήτε!..

Ο Γιάννης ξανάπεσε στο προσκεφάλι του εξαντλημένος, όταν μιάν καινούργια εμφάνιση τον έκαμε να-νατριχιάση όλος: Ένας Πρώσος στρατηγός μπήκε στο θάλαμο κι' έπλησίασε το κρεβάτι του. Τον χαιρέτησε στρατιωτικά και του είπε σ' άπταιστη γαλλική:

—Συνταγματάρχα, επιτρέψατέ μου να χαιρετήσω τήν έπιστροφή σας στή ζωή, που προξενεί σε μένα ανέκφραστη συγκίνηση. Θα τήν ένοησέτε, άμα θά μωρέσετε να μάκούσετε. Είμαι ο στρατηγός του ίππικού φόν Σμέττερν, του Έπιτελείου του στρατάρχου Μπύχερ.

Ο Γιάννης σιωπούσε.

Ο Πρώσος με μεγάλη ευγένεια και γλυκύτητα εξακολούθησε:

—Σήμερα ακόμη δέν πρέπει να σ'α μιλήσω για τήν αίτία που με κάνει να παρακολουθώ με αγωνία τήν ανάρωσή σας. Θα περιμένω να δυναμώσετε, για να μωρέσετε να μάκούσετε και προπάντων να μου αποκριθήτε.

Η ευγένεια του γέρου αυτού στρατηγού έδιωξε τήν προκατάληψη του Γιάννη και του αποκριθήκε:

—Έχω τή δύναμη να σ'α ακούσω κι' είμαι πρόθυμος να σ'α απαντήσω.

—Α, όχι σήμερα... είναι πολύ νωρίς για σ'α!.. είπε κείνος.

Χαιρέτησε, βγήκε σιγά-σιγά από το θάλαμο και δέν ξαναφάνηκε παρά μετά τρεις ημέρες.

Σ αυτό το διάστημα, ο τραυματίας είχε αναλάβει άρκετά κι' ο γιατρός έδήλωσε πως ήταν πιά σωσμένος.

—Συνταγματάρχα, του είπε ο στρατηγός φόν Σμέττερν, είμαι σήμερα έδομνηνατριών έτών, αλλά μένω ακόμα στήν υπηρεσία γιατί έχω ένα σκοπό, μιάν έλπίδα... Είχα ένα μονάκριβο γυιό που τον έλάτρευα. Έξη μήνες πριν από τήν πρώτη εκείνη εκστρατεία της Γαλλίας, που τελείωσε για μ'ας τόσο άσχημα, είχε νυμφευθή μιάν χαριτωμένη κόρη από τήν αλή τής Έσσης-Δαρμστάττης. Έπειτα έφυγε με τον δούκα του Μπρούσνικ και... χάθηκε! Κανένας από τους συντρόφους του δέν ήξερε να μ'ας π'ή αν σκοτώθηκε ή αν αιχμαλωτίστηκε. Αφαντος, αφαντος!.. Φαντάζεσθε τήν απελπισία μας. Αλλά είχαμε πάντα και μιάν έλπίδα: Μήν ήταν αιχμάλωτος;... Τά χρόνια όμως περνούσαν, —εικοσιδύο πέρασαν ως σήμερα,—κι' ή έλπίδα αυτή μ'ας άφησε. Τώρα, ή μόνη μας σκέψη είναι να βρούμε τὰ λείψανά του, να τὰ μεταφέρουμε στήν πατρίδα και να τὰ θάψουμε σ'έν οικογενειακό μας τάφο. Έννοείτε τον

πόνο μου τώρα, συνταγματάρχα;

—Τόν έννοω, ψιθύρισε ο Γιάννης. Αλλά πως θά μπορούσα εγώ;...

—Ίδού, αποκρίθηκε ο στρατηγός. Τήν επαύριο τής μάχης, ένας λοχίας μ'ας έφερε στο Έπιτελείο μερικά γράμματα και πράγματα, που είχαν βρεθή σε γάλλους αξιωματικούς σκοτωμένους. Και φαντασθήτε τή συγκίνησή μου όταν, μέσ' στα πράγματα αυτά, είδα κι' αυτό το μινιατόνι με το πορτραίτο τής νύφης μου, που ο γυιός μου το είχε πάντα μαζί του!

Κι' ο στρατηγός έδειξε στον Γιάννη τή μινιατούρα εκείνη που ή Λίζα του είχε βάλει στήν τσέπη κατά λάθος.

Τότε κατάλαβε. Και διηγήθηκε στον δυστυχη πατέρα τή γνωστή μας ιστορία τής.

—Σάαφελδ! φώναξε αυτός, μόλις ο Γιάννης έπρόφερε το όνομα. Σάαφελδ λέγεται ο πύργος όπου είχε άφήσει τή γυναίκα του. Ήταν λοιπόν αυτός!.. Και μωρείτε να μου π'ήτε που τον έθαψαν;

—Αδύνατο να θυμηθώ... αποκρίθηκε ο Γιάννης. Αλλά νομίζω... αλλοίμονο!.. πως οι νεκροί εκείνης τής μάχης δέν έτάφησαν καθόλου.

—Ω, φρίκη!.. Πώς να τὸ πὼ στή χήρα του;... πως να τής δώσω αυτό

το ένθούμιο!.. Όχι, όχι, καλύτερα να μὴ τής πὼ λέξη για τή συνάντησή μας!..

Σώπασαν, θλιμμένοι κι' οι δύο. Έπειτα ο γέρος σηκώθηκε με κόπο.

—Θά μου επιτρέψετε, συνταγματάρχα, είπε, να σ'α αποδώσω κι' αυτό το μινιατόνι που βρέθηκε, νομίζω, επάνω σας... Θα παρίστανε πρόσωπα αγαπητά σας. Και πιδ ετυχής από μένα, σ'ας θά τὰ ξαναδείτε!

Ο Γιάννης πήρε τήν εικονίτσα και τήν έγέμισε φιλή.

—Ευχαριστώ, στρατηγέ, ευχαριστώ!.. ψιθύρισε.

—Όσο για τάλλο, εξακολούθησε ο στρατηγός, θά έχετε τήν καλωσύνη να μου τ'αφήσετε...

—Βεβαίωτα! αποκρίθηκε ο Γιάννης. Έγὼ τὸ φύλαγα μόνο για να τὸ παραδώσω...

—Και'ς αυτό χρωστάτε τή ζωή σας.

—Πώς;

—Γιατί όταν είδα το μινιατόνι, χάλασα τὸν κόσμο να σ'α βρω. Και ξέρετε πότε και πως σ'α βρήκα; Πρὸ οκτώ ήμερών, τή στιγμή που έτοιμαζόνταν να σ'α θάψουν μαζί με τους άλλους νεκρούς.

—Ωστε με είχαν ρίξει στο λάκκο ζωντανό;

—Ναι. Ετυχώς, ο γιατρός που εί-

χα μαζί μου, είδε πως ή καρδιά σας κτυπούσε. Και με χίλια μέσα σ'α ξανάφερε στή ζωή. Τελος πάντων... σέ τί άλλο μωρὼ τώρα να σ'α χρεσιμεύσω; Είμαι όλος στή διάθεσή σας.

Τὸ πρόσωπο του Γιάννη σκοτεινίωσε.

—Δέν επιθυμὼ πιά τίποτα, είπε, αφού πέθανε ο Αυτοκράτωρ!

Πραγματικώς, όλοι οι στρατιώτες του Βατερλώ, ένόμιζαν πως ο Ναπολέων είχε σκοτωθή μέσ' στο τετράγωνό του.

—Ο Αυτοκράτωρ δέν πέθανε, είπε ο γέρος. Μόνο στρατό δέν έχει πιά. Και σέ οκτώ μέρες θά μωρὼμε για δεύτερη φορά στο Παρίσι.

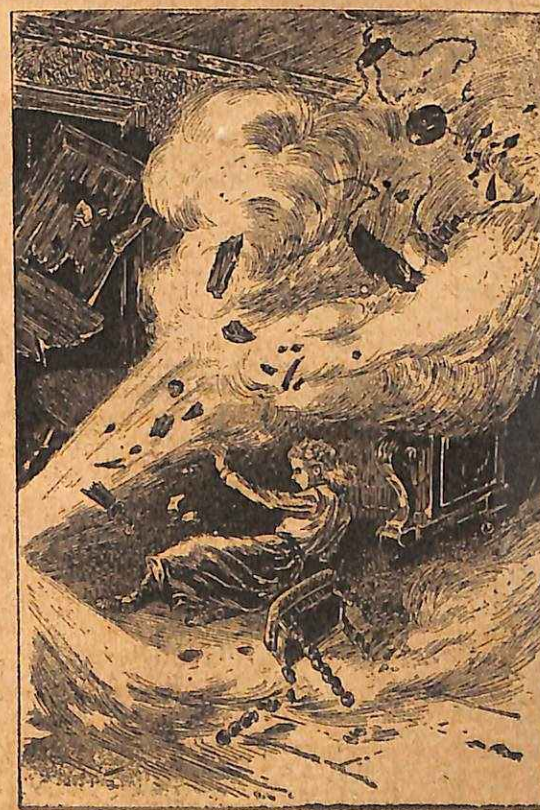
—Κι' ο Αυτοκράτωρ τί θά γίνη;...

—Θά θυσιάσθ' στήν Ειρήνη του κόσμου. Αν τὸν πιάση ο Μπλύχερ, θά τὸν τουφεκίσθ'.

Ο Γιάννης έφριξε και φώναξε:

—Αν ο Μπλύχερ κάμῃ τέτοιο εγκλημα, ας τὸ βρῇ ή Πρωσία!

Ετυχώς, ο Μπλύχερ δέν μπόρεσε να πιάσῃ τὸν Ναπολέοντα. Μόνο που θυσίασε γι' αυτό, απέξω από τις Βερσαλλίες, δυό ίππικά συντάγματα. Ήταν ή τελευταία μάχη του σύντομου μ'α φοβερού αυτού πολέμου. Οι Σύμμαχοι μπήκαν στο Παρίσι. Κι' ο Ναπολέων παραδόθηκε μόνος του στους

«Η Διονύσια έπεσε κάτω μαζί με το σκαμνάκι της...»
ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΔΙΟΝΥΣΙΑΝ».

Από το Λάδβατον, 4 Δεκεμβρίου
ήτοι από το 1ον φύλλον του 44 έτους
ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ «ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ»,

και το άλλο νέον μυθιστόρημα:

«Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ»,

από AUGUSTA LATOUCHE

Είναι ένα χαριτωμένο και έξοχος εικονογραφημένο μυθιστόρημα, οικογενειακόν, συγκινητικόν, τρυφερώτατον, και συγχρόνως περιπετειώδες, περιγράφον τήν ζωή των ανθρακωρύχων. Είναι προπάντων διά κορίτσια, αλλά και τ'αγόρια θά τὸ διαβάσουν με τήν μεγαλυτέραν ευχαρίστησιν,

Ετοιμασθ'τε Μικροί και Μεγάλοι ναπολαύσετε
τά ΔΥΟ νέα μυθιστορήματα εις τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ:
Τὸ «ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ»
και τήν «ΔΙΟΝΥΣΙΑΝ»!!

Άγγλους, με την υπόσχεση πως δεν θα τράβηξη πια την Ειρήνη του κόσμου και με την ελπίδα πως θα τον έστειλαν να ήσυχάσει σε κανένα μέρος πολιτισμένο.

Αλλά η Άγγλία τον έστειλε στην Αγία - Ελένη. Όχι πια εξόριστο, αλλά φυλακισμένο, καρφωμένο, σε ένα βράχο ξερό...

Αυτά ο Γιάννης τα έμαθε στις Βρυξέλλες, όπου έμεινε πολύ καιρό για να αναρρώσει. Ή, δεν ήταν πια ο ρωμαλέος στρατιώτης που ξέραμε. Είκοσι χρόνια πολέμων τον είχαν εξαντλήσει. Κι όταν ο Ζάν Μπαγύ πήγε να τον πάρει, τον βρήκε ακόμα πιο άσπρο και πιο αδύνατο παρά όταν γύρισε από τη Ρωσία.

Η στοργή της Λίζας, τα χάδια των παιδιών του, τον δυνάμωσαν όπωσδήποτε. Και μπόρεσε να νικήσει τις μεγάλες συγκινήσεις που τον περιέμεναν στη Γαλλία.

Μια από τις μεγαλύτερες ήταν η θανάτωση του στρατάρχη Νέυ.

Το έγκλημά του ήταν ότι εγκατέλειψε τον Λουδοβίκο ΙΗ' για να ενώσει με τον Ναπολέοντα όταν γύρισε από την Έλδα. "Όλοι ενόμιζαν πως θα του το συγχωρούσαν για τις υπηρέσίες που είχε προσφέρει στην Πατρίδα ο γενναίος των γενναίων". Αλλά δεν του το συγχώρεσε η πολιτική. Κι ο στρατάρχης Νέυ του φέρεται...

Επειδή δεν μπορούσε πια να μείνει στο στρατό, όπου καμιά θέση δεν είχαν οι αξιωματικοί όσοι έμειναν πιστοί στο Ναπολέοντα, ο Γιάννης Καρδινιάν έδωσε την παραίτησή του. Για να ζήσει, είχε αρκετή περιουσία. Κι άφοσιώθηκε στην ανατροφή των παιδιών του, που θα τάνε και τα δυο στρατιωτικούς.

Η "στρατιωτική οικογένεια", με τον Ζάν Μπαγύ και την Κατερίνα, γρήγα τώρα πια κι αυτή, ζούσε ειρηνικά σε ένα εξοχικό σπίτι, στο χωριό Σαιν-Σύρ, κοντά στην περίφημη Στρατιωτική Σχολή, όπου θάμπαιναν μια μέρα ο Έρρίκος κι ο Γιαννίκης.

Πολλές ώρες, ο Γιάννης Καρδινιάν τις περνούσε στον κήπο του, συλλογίζοντας τα περασμένα ή διαβάζοντας εφημερίδες, για να βρή καμιά ειδηση για τον Εξόριστο.

Τα πρώτα χρόνια περίμενε πως ο Ναπολέον θα έδραπέτευε κι από την Αγία - Ελένη όπως από την Έλδα.

—Θά ξαναγυρίσει! έλεγε στους δικούς του.

Αλλά σιγά - σιγά η ελπίδα αυτή σβυνόταν. Ωστόσο, μια μέρα, ύστερ από έξη χρόνια, έφτασε στην Ευρώπη η

ειδηση του θανάτου του Εξορίστου. Ο Ναπολέον πέθανε στις 5 Μαΐου 1821 από το μαρτύριο της εξορίας κι από τα μαρτύρια που του έκανε ο δεσποφύλακας του, ο άπαισιος εκείνος Ούδων Λάου.

Απερίγραπτη ή λύπη του Γιάννη Καρδινιάν! Κατι έσπασε μέσα του...

Γι' αυτό από έξη εβδομάδες, ο στρατάρχης Μπερτράν γύρισε στο Παρίσι. Κι απ' αυτόν ο Γιάννης έμαθε τις λεπτομέρειες:

Η αγωνία του Ναπολέοντος βράσταξε δυο μέρες. Γονατιστοί και κλαίγοντας γύρω στο κρεβάτι του, ήταν ο Μοντολόν, ο Μαρσαί, ο Μπερτράν, ή γυναίκα του και τα παιδιά του, που τον είχαν ακολουθήσει στην εξορία. Με γενναϊότητα υπέφερε τους δεινούς του πόνους και κοιτάζε την εικόνα του γιου του, που του την είχαν στείλει. Μιλούσε ακόμη. Και τα τελευταία του λόγια ήταν:

"Φίλοι μου, θα ξαναϊδείτε τη Γαλλία και θα είστε ευτυχείς. Θα γυρίσει εκεί με την αϊγλή της δόξας μου, με την τιμή μιας ευγενικής άφοσίωσης. Φέρτε στους Γάλλους την τελευταία μου σκέψη: να μου φυλάξουν μια θέση στην καρδιά τους!"

"Όταν, ύστερ απ' αυτή τη συνομιλία με τον Μπερτράν, ο Γιάννης Καρδινιάν γύρισε στο Σαιν-Σύρ, μάζεψε τους δικούς του, τους διηγήθηκε όσα είχε μάθει και στο τέλος τους είπε:

—Ένα κεφάλαιο της Ιστορίας μας τελείωσε! Οι πιο ένδοξες στρατιωτικές σελίδες του κόσμου είναι χαραγμένες επάνω σε εκείνον τον Τάφο. Κι η στρατιωτική μου ζωή τελείωσε! Επίσης μαζί με τη ζωή του Ανθρώπου που υπηρέτησα πιστά, γιατί για μένα αντιπροσώπευε την Πατρίδα. Ναί, άφοσιωμένος στο Ναπολέοντα, ήμουν άφοσιωμένος στη Γαλλία. Σ' αυτήν θ' άφοσιωθώ, παιδιά μου, και σεις!

Και σόπασε, γιατί το κλάμμα έπνιξε τη φωνή του.

—Ναί, παιδιά μου, είπε τότε η Λίζα, κλαίγοντας κι αυτή ακολουθηστε το παράδειγμα του πατέρα σας! Δεν υπάρχει πιο ευγενικό και πιο ώρατο!

Ο Έρρίκος έπιασε το χέρι του Γιαννίκης. Και με ζωηρό τόνο, είπε:

—Πατέρα, θα κάμουμε τα πάντα για να φανούμε αξιοί σου!

Κι η γρηά - Κατερίνα, με περήφανο χαμόγελο, έπρόσθεσε:

—Τό έχουν στο αίμα τους αυτοί και μπορείς, Γιάννη μου, να τους πιστέψεις. Επειτα μήπως δεν είναι βαπτιστικοί του Ναπολέοντος;

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του Λοχαγού Danrit]

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΕΡΩΤΗΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΔΕΛΤΑΡΙΟ

Αγαπητοί μου,

ΓΙΑ λόγια μόνο θα σάς γράψω σήμερα. Όχι Επιστολή, αλλά Έν' άπλό Δελτάριο. Θέλω να σάς ευχαριστήσω, με

τό κλεισίμο του χρόνου, για τό θερμό ενδιαφέρον που χαρίζετε στις Επιστολές μου, και να σάς υποσχεθώ πως θα τις εξακολουθήσω τακτικά και τον ερχόμενο.

Δεν ξεχνώ, βλέπετε, εκείνο που σάς είπα πέρσι, ύστερ από διακοπή ενός χρόνου, — διακοπή που μου έδειξε τότε όλη σας την αγάπη. "Όσο μου χαρίζει ο Θεός ζωή κι υγεία, θα σάς γράφω. Τό θεωρώ χρέος μου να μην πάψω ποτέ, στο θα ζω και θα μπορώ. Κι είδατε φέτος: μόνο σε δυο φύλλα, με μεγάλη μου λύπη, δεν μπόρεσα, γιατί ήμουν άρρωστος, να σάς γράψω ούτ' ένα Δελτάριο. Σ' όλα τα άλλα υπάρχει από μια Επιστολή μου. Έκανα τό χρέος μου. Κι είμ' ευτυχής όπως κάθε άνθρωπος όταν τό κάνει.

Τίποτ' άλλο. Και το χρόνου. Σας ασπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

Σας ασπάζομαι:

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΟ

Ξέρεις, Το ό, μια ωαία σκέψη σήμερα μου 'θε σιδ μυαλό, πως τό γατί να χρησιμέψη μπορούσες γι' άλογο καλό.

Ακουσε δώ: μ' ένα σχοινάκι θέ νί του δέσω την ούρα και θα τό βλω σ' αμαξάκι νι μās τό σέρνω μια χαρά.

Όρατο τό σχέδιο εφάνη κι' όλο χαρής ο Δημητρός εύθύς σ' έτέρωγα τό βάνει για να μη χάνεται ο καιρός.

Σιγά τό γότο πλησιάζει, που θαυθουνίζει στη γωνιά και την ούρα του δοκιμάζει να του τη δέση με σχοινιά.

Μι ο γάτος άξιαν άγριεύει και τό χεράκι γκατσούει... κι' έτσι τό σχέδι, τελεύει κι' έν' άγριο κλάψιμο άρχιμ.

MIX. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1921

1.—Τό Δημοψήφισμα πέρσι άνακήρυξεν τών δέκα ώραιότερων Ψευδώνυμων το 1921 προκηρύσσεται σήμερον υπό τούς έξης όρους:

2.—"Εκλέξιμα Ψευδώνυμα είναι μόνον όσα εφάνησαν εις την Αλληλογραφίαν του τόμου τούτου, ήτοι εις την στήλην "Εγκρίσεις Ψευδώνυμων", είτε ως νέα Ψευδώνυμα, είτε ως άναανεώσεις παλαιών, εις τα φύλλα δια τό από 1ης Δεκεμβρίου 1920 μέχρι σήμερον.

3.—Ός "Εκλογείς δικαιούνται να λάβουν μέρος εις τό Δημοψήφισμα όσοιαν μέρη όλοι όσοι έχουν Ψευδώνυμον άνακηρυγμένον δια τό 1921, επί πληρωμή δέ λαπτών 10 κατά φύλλον, εις νόμισμα ή γραμματόσημον, οι άνευ Ψευδωνύμου συνδρομηται και τ' άλλοι των, ως και οι κατά φύλλον άγορασταί.

4.—"Από τό ως άνω (§ 2) εκλέξιμα Ψευδώνυμα, κάθε "Εκλογείς έχει τό δικαίωμα να ψηφίση έως δέκα Ψευδώνυμα, από ένα δηλαδή έως δέκα, όσα και όποια θέλη. Δια κάθε όμως Ψευδώνυμον πρέπει να στείλη χωριστόν Ψηφοδέλτιον (και χωριστόν δεκάλεπτον, εάν είναι από τούς μη ψηφίζοντας όωραϊν).

Εις τό ίδιον ψηφοδέλτιον, εάν γραφούν περισσότερα Ψευδώνυμα το 6, μόνον ένα, τό πρώτον γραμμένον, θα ληφθή υπ' όψιν, έστω και αν δια τάλλα εστάλησαν δεκάλεπτα.

5.—Τό Ψηφοδέλτιον θα γίνη ως έξης: "Ένα κομμάτι χαρτί 600 είναι περίπου τό ήμισυ επιστολικού δελτίου. Από τό ένα μέρος θα γράψετε μόνον τό Ψευδώνυμον που ψηφίζετε. Και από πίσω τό όνομά σας, τό Ψευδώνυμόν σας, όσοι έχετε, και τόν τόπον της διαμονής. Ίδου τό τύπος το 7ηφοδελτίου:

Τό εμπροσθεν μέρος:

Ψηφοδέλτιον το 1921

Ψηφίζω

τό Ψευδώνυμον:

Οδρανιος Δόμος (π. χ.)

Τό οπισθεν μέρος:

Ο Εκλογείς:

Γεωργιος Α. Γεωργόπουλος

Ψευδ: Μπαρπούλας (π. χ.)

Αθήναι.

6.—"Επιτρέπεται: Α' Να σταλούν πολλά Ψηφοδέλτια μαζί εντός το 6 ίδιου φακέλλου. ("Ένας δηλαδή, αν θέλη, εμπορεί να μάζη τα ψηφοδέλτια τών φίλων του, όσα κι' αν είναι, και να τα στείλη μαζί με τό ήμισυ του.) Β'. Να υπογράφουν επί το 6 αυτο 6, μεγαλύτερου αναλόγως οχήματος, Ψηφοδελτίου, όδο,

τρεις ή περισσότεροι "Εκλογείς, ψηφίζοντας όλοι τό ίδιον Ψευδώνυμον της άρεσκείας των. Κοινόν ψηφοδέλτιον δεν επιτρέπεται: μόνον, όταν οι εκλογείς ψηφίζουν Ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει να γίνεται διά κάθε ψηφίζόμενον Ψευδώνυμον χωριστόν κοινόν ψηφοδέλτιον.

7.—Δέκα Ψευδώνυμα, όσα θα συγκεντρώσουν τας περισσότερας ψηφους, θα βραβευθούν: έν με Πρώτον Βραβείον, τρία με Δεύτερον και έ με Τρίτον. Ολίγονεμνηθ ή έπαινος εις τα κατόπιν πλειοψηφούντα είκοσι Ψευδώνυμα.

8.—Επίσης θα βραβευθούν και Δέκα εκλογείς δια κλήρου, ως έξης: "Από όλους τούς ψηφίσαντας τό Ψευδώνυμον που έλαβε τό Πρώτον Βραβείον τών Ψευδωνύμων, θα κληρωθή εας που θα λάβη έπίσης τό Πρώτον Βραβείον τών "Εκλογέων. Από όλους τούς ψηφίσαντας τό Ψευδώνυμον που έρχεται πρώτον εις τό Β' Βραβείον τών Ψευδωνύμων, θα κληρωθή ένας και θα έλθη έπίσης πρώτος εις τό Δεύτερον Βραβείον τών "Εκλογέων. Τό ίδιον θα γίνη δι' έν έκαστον τών δέκα βραβευθέντων Ψευδωνύμων: Από όλους που τό έψηφισαν, θα κληρωθή ένας και θα λάβη τό Δεύτερον Βραβείον τών "Εκλογέων. Με τόν ίδιον τρόπον θίγονεμνηθ δια κλήρου και "Επαινος εις είκοσι "Εκλογείς από αυτο 6 που έψηφισαν τα επανεισθέντα είκοσι Ψευδώνυμα.

9.—Όρα θα λάβουν τό ίδιον και οι έχοντες Βραβείον Ψευδωνύμων και Βραβείον "Εκλογέων, ήτοι: οι μέρ το 6 Βραβείου δίδισ 8 δραχμών, οι το 6 Β' 7 δραχμών, και οι το 6 Γ' 3 δραχμών, κατ' εκλογήν των εκ τών υπό της Διαπλάσεως έκδοθέντων. Όλοι δέ οι βραβευθέντες, είτε ως εκλογείς είτε ως εκλεχθέντες, δικαιούνται να στείλουν τας φωτογραφίας των, δια να δημοσιευθούν.

10.—Εύσημα θίγονεμνηθον σάντα εις τούς έχοντας Α' Βραβείον, είτε Ψευδωνύμων είτε "Εκλογέων, αναλόγως δέ—κατά τας ψηφους έκαστου—εις τούς έχοντας Β' ή Γ' Βραβείον και "Επαινον.

11.—Ψηφοδέλτια είναι δεκτά από σήμερον μέχρι της 31 Ιανουαρίου 1922.

Αήλωςαι.—Αί Μ. "Αγγελία: το 6 Δημοψήφισματος πρέπει να είναι άπολύτως σεμνι και εύπρεπεις συστάσεις και έπαινοι: Ψευδωνύμων πέρσι ψηφισιν, ή άπλα άναγραφαι αυτο 6, προς ύπόμνησιν. Κατηγοριαί, άντα κλήσεις, προτροπαί προς καταψήφισιν κτλ. δεν δημοσιεύονται. "Επίσης απαγορεύεται ή Πολιτική.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό Σχολείο:

—Γιατί ή Κυριακή ονομάζεται έτσι;

—Γιατί είναι ή ήμερα τών Κυρίων.

—Μπα! Τι έννοεις με αυτό;

—Νά, την Κυριακή όλοι οι άνθρωποι ντύνονται και ζουν σαν Κύριοι.

*Εστάλη από τό "Όνειρο της Κύπρου

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κατά τόν Όδηγον το 6 Συδρομτο 6, όσοι θέλουν να διακηρύξουν τό Ψευδώνυμον που είχαν ως τώρα και που ή ίσχύς του τελειώνει σήμερα, πρέπει να τ' άναανεώσουν δια τό επόμενο έτος: ως την 31 Δεκεμβρίου το 6 βραδυέρων. Μετά την προθεσμίαν αυτήν, δεν εγγυώμαι σε κανένα ότι θα εύρη τό Ψευδώνυμόν του έλεύθερον. Μπορεί να το 6 πάρη άλλος. Ίπνευθιμώ ότι τό δικαίωμα της άναανεώσεως ή εγκρίσεως Ψευδωνύμου, είναι 3 όρ.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1921

Τώρα που έτελειωσε τό έτος μας, όσοι θέλουν να συμπεριληφθούν στον Διαγωνισμόν τών Εύσημων το 6 1921, πρέπει να μου στείλουν λεπτομερή Σημειώσαν όλων τών Εύσημων που έπληραν από 1ης Δεκεμβρίου 1920 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1921. Ο "Όδηγός λέγει πως πρέπει να είναι συνταγμένη αυτή ή Σημείωσις, που πρέπει να την έχω μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Όποιος δεν στείλη, δεν θα αναρρή σ' "Αποτελέσματα.

Θα με βοηθήσουν πολύ εις την έξέλεξιν τών Σημειώσεων και την

σύνταξιν τών "Αποτελεσμάτων, όσοι θα έχουν την καλωσύνην να μου κάμουν και μίαν Γενικήν Στατιστικήν τών Εύσημων το 6 1921.

*Ο τρέχων Διαγωνισμός Εσοπαθώματος λήγει την 30 Νοεμβρίου. Οι Πράκτορες πρέπει να εφορήσουν τους λογαριασμούς των, διότι τ' άποτελέσματα, τέσον το 6 τρέχοντος Διαγωνισμού όσον και το 6 προηγούμενου, θα εκδοθούν συντόμως και Πράκτορες έφείλοντες φυλλάδια δεν θα συμπεριληφθούν.

Διά τόν Διαγωνισμόν Εσοπαθώματος το 6 1922 οι Πράκτορες το 6 1921 πρέπει να δηλώσουν εγκαίρως πο 6 α φυλλάδια: α θέλουν να τούς στέλλω, διότι από 1ης Δεκεμβρίου, και μέχρι της νέας τών παραγγελίας θα διακόψω την προς αυτο 6 άποστολήν φύλλων δια τούς άγοραστάς των.

*Ο λαμπρός Τόμος της Διαπλάσεως το 6 1921 τελειώνει σήμερον και θα έδρισκεται σε λίγες ήμέρες εις τό Γραφείον μου και εις τα κεντρικά Βιβλιοπωλεία. Μη λησμονείτε ότι είναι τό ώραιότερον όωρον της Πρωτοχρονιάς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38 όδός Ευριπίδου την 23 Νοεμβρίου 1921

ΜΕ την βοήθεια το 6 Θεο 6 και με την αγάπη ή δική σας, έβρασα αίσιως από τό τέλος το 6 43ου έτους μου.

Τό σήμερον φυλλάδιο, καθώς σας είπα, είναι τό τελευταίο το 6 τόμου το 6 1921. Κι από τό ερχόμενο Σάββατο, 1 Δεκεμβρίου, αρχίζει τό νέον μας έτος, δ νέος μας τόμος, τα νέα μας μυθιστορήματα. Με την ευκαιρία αυτή, εύχαριστώ θερμότατα όλα τα καλά μου παιδιά για την προθυμην άνανέωση της συνδρομής των, τα εσοπαθώματά των και για την ύποσχή: ή που μου παρέχουν. Επίσης εύχαριστώ τούς αγαπητούς μου συνεργάτας για τα τόσα όωρα πράγματα με τα όποια εστάλησαν αυτο 6 τον τόμο.

Και τό χρόνου με βρεία και χαρά. Ο "Απόλόγος μου γράφει: "Μπα! Ζήτω ή Διαπλάσις! πρέπει να φωνάξω όλοι για την εκλογή τών νέων μυθιστορημάτων. Πρό πολλο 6 εδιάβασα τό "Παιδί της Μαύρης Μάσκας" γαλλικά και μου ή, ως έκπρηκτο 6. Γιατί, έκπρηκτο 6, ή Διαπλάσις δεν δάξει σε τέτοιο μυθιστόρημα, να ένθουσιάζη τελείως τούς συνδρομητάς της; Και ίδου που ή σκέψις μου έπραγματοποιήθη... Όσο για τόν τίτλο, που στο γαλλικό είναι "Ο μικρός βασίλευς της Μαύρης Μάσκας", τόν άλλαξα, γιατί εκείνο τό "petit roi" δεν αποδίδεται στη γλώσσα μας κατά λέξη. "Μικρός βασίλευς", πραγματικώς, ελληνικά δεν θα ή τίποτα. Ένθ τό "Παιδί της Μαύρης Μάσκας" τα λέει όλα.

Λαογραφικό "Αγκανάκι, σ' εδχαριστώ για τη φροντίδα, πέρ όμως της Σουλίας ότι θα εύχαριστηθ από μου γράφη κι' ή ίδια. Σε συγχαίρω για τό Βραβείο που πήρας και συ, σαν τη Χρυσομαλλούσα, στις είκοσι ήμερες έκδοσε το 6 Δικασκαίου και σου δόχημι εις άνωτέρα. "Ο, πως με βγαζουν άποπροσώπη τα καλά μου τα παιδιά!

Μεταγολική Σεντεμπερε, αυτό προτιμώ από τα τρία που προτίνεις. Σ' εύχαριστώ πολύ για τό εσοπαθώμα. "Όχι, δεν είναι συνδρομή αυτή το 6 ρωτάς. Ο "Κ. Φαίδων" εύχαριστεί για τό ένδιαφέρον. Σ' εύχαριστώ, Σέσωσται, για τό εσοπαθώμα και για όλα. Ένωσώ, τώρα στην Δ' Γυμνασίον έχως πολλά μαθήματα και δεν σου περισσεύει καιρό να μου γράφης συχνά. Κόπου κάπου όμως θα μπόρεσες να μου προξέψης αυτή την εύχαριστήση.

Και σένα, Γεώργιε Τ., σε δέχομαι με τό πάσης χαράς. Ψευδώνυμο θα σου έγκρινω απ' αυτά που προτίνεις, στο ερχόμενο φύλλο. Αλλά δεν μπορώ να μή στο 6 από τώρα πο 6 χάρηκα για την άπορρή σου. Ελπίζω να μου γράφης συχνά και να βοηθής τόν άδελφό σου στο εσοπαθώμα.

Ιωάν Σ., σου έστειλα τόν "Αγέλο της "Αγάνης" και την "Αγγελία του κ. Ε. που έστει όλοι θαυμασταί σου έσύ για όσα γράφει στη Διαπλάσι κι' ή μαρμα σου για όσα γράφει για μεγάλους και για μικρούς. Έδώ με χρά μου ότι άναμσε στα πολλά και ποικίλα μαθήματα που παίρνει, εις και τα έδωτικά. Κάνεις πολύ καλά. Πρώτα απ' όλα πρέπει να έπρηξ την ένική σου γλώσσα.

*Έκαμες καλά, Αγαθέ Διάβολε, να διακόψης τας σχέσεις σου με τό παιδί εκείνο, που αγοράζει "περιοδικά άνήθηκα και προκαλούντα την άγρίαν. Γιατί όδωκα δεν είναι καλό παιδί για να προτιμώ τέτοια άναγνώματα από τη Διαπλάσι, όταν

μάλιστα είχε φίλο που του τη σύστανε. "Ας είναι! Σοβ' εύχομαι να ξαναϊδής γρήγορα τον μπαμπά σου."

"Εν πάση περιπτώσει, Ναυτίπουλο της 'Υδρας, έχω σ' ευχαριστώ για το ξεσπάθωμα, που σου δίνει τη συναίσθηση ότι τώρα είσαι τέλειος συνδρομητής". "Όσο για το 'Παιδί της Μαύρης Μάσκας' δεν έχει τίποτε από τον παλιό μύθο του 'Πρακλέους'. 'Εγώ είπα ότι παριστάνει την πάλη του Φρίδου με τον 'Αρετή και Κανά, γιατί κάτι τέτοιο συμβαίνει στη ζωή αυτού του παιδιού, που κινδυνεύει να γίνει κακό, αλλά με τη θέλησή του έβγαινε καλό. 'Η Κακία όμως κι' η 'Αρετή δεν του παρουσιάζονται σ' αβύσσους, ούτε γίνεται κανένας διάλογος μεταξύ τους όπως στο μ'ήθ."

Θέμι Σ.Κ., θά γίνει η αντικατάσταση κατά την επιθυμία σου και στο έργομένο φά σου εγγραφής το ψευδώνυμο. 'Ελπίζω όμως να εξακολουθήσει κι' ο αδελφός σου, που πάντα έχει δικαίωμα ως αδελφός συνδρομητού. Ευχαριστώ πολύ για τις καλές διαθίσεις και περιμέλω."

'Ραλάς επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: 'Αεικίτη, Γαλάτο 'Ελληνοπούλο, 'Αεροναυτης Σύνθη, Μαντεϊον των Δελφών, Μελαγχροινή Νεράιδα, Μάγος Αυρωτής, 'Απελευθερωθείς Μικρασιάτης, Κορτερό Σπαθί και Ξύλον 'Απελάνητον. — 'Εξετέλεσα τας παραγγελίας των και τους ευχαριστώ όλους για τα καλά λόγια, ξεσπάθωματα, ανανεώσεις κτλ.

"Όσο για κείνους που μου γράφουν τι έδωκαν την περασμένη εβδομάδα, που έπερασε δηλ χωρίς να λάβουν φύλλο, και δεν ήξεραν τι συμβαίνει, κι' έτρεχαν στην πόρτα μόλις άκουγαν το κουδούνι, και φώναζαν τον ταχυδρόμο, όταν τον έβλεπαν να περνά για να τον ρωτήσουν κτλ. — τα ξέρω, τα ξέρω!.. Μά είχα και τίποτ' άλλο από νοή μου, δλον αυτόν τον καιρό, από τα παιδιά που με περιμεναν χωρίς να με βλέπουν; Κι' ήταν λιγότερη ή στενοχώρια μου για την καθυστέρηση; 'Αλλά τί να έκανα; 'Ανωτέρα θία, βλέπετε...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα... δεν έλαβα παρά ένα Παιδικό Πνεύμα!

Κριτική της προηγούμενης Σελίδος: "Τάφοι Πολύ καλό. Κι' η ιδέα ευγενική κι' η διατύπωση ανάλογη. Παρατηρώ μόνο ότι και από τους πλουσίους τόμους με τα χρυσά γράμματα, πολλοί είναι άξιοι τιμής, σεβάσμιου λόγου... — Πρωτοβόρεια Κοινό, αλλά καλό. Και στο τέλος έχει κάποια πρωτοτυπία. — 'Αιόριος: 'Οραία η περιγραφή Στο τέλος η Κυπριούλα είπε και τον πόνο της τον πατριωτικό. — 'Το παιχάκι μου Σπίτι. Μου άρεσε και το διάβρωσα λιγάκι να το δημοσιεύσω. Το σ'όλο είναι υποβλητικό. — Τάλλο μεταφράσεις."

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπ. 50
Διά 4 ως περιπλέον λεπτά 10 ή λέξεις:

Μ.Μ. επιθυμούν να ανταλλάξουν:
ο 'Ερνάνης με 'Ανακον Φαίνα, 'Αντίδα του 'Απείρου, Χιότιο Τριαντάφ., 'Αυτοών, Ρεϊνι, 'Αφρικάναν, 'Αγοάμπελην — ο 'Απελευθερωθείς Μικρασιάτης με 'Αοχρόν τ. Φολής, Σάραν Λεζινέβ, 'Εθνικήν 'Αμυναν, Φιλελεύθερον και με όλους τους Μικρασάτες και Φιλελεύθερους.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Βιθνύ Γεράκι, (ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα) Πόπην Σ. Μ. (είδες γιατί; ταπειν. των Δευκόν Δέξων θά δημοσιεύουν τον Δεκέμβριον) Δοξασμ. Τσολιάν, (είδα κι' ευχαριστώ πολύ) Σωκράτην Διαι, (τη Δευτέρα λέει; το Σάββατο θά λαμβάνετε στο έξος το φύλλο) 'Αντ. Παπουτο. ('Ελληνικά Γραμματόσημα και, δέχομαι τριών δραχμών εν δολφ θά στείλεις για ψευδώνυμο) Βραχχοδέα (τι να σου κάμω; άς μη το έλεγες) όποιος θέλει μυστικό ψευδώνυμο, δεν το έμπιστεύεται σε κανένα) 'Ανθρωπόμορφο Γορίλλαν (ένα μόνο; δυο τυπογραφία αναγκάσθηκα ναλλάξω σ'αυτό έβδομάδα! θά τα είδες στο προηγούμενο φύλλο) 'Αντ. Φ. Λαζ. (διεσβόλη) ευχαριστώ πολύ για όσα γράφεις) 'Αφροσπεφαν. Κωνσταντίνον ('Ελαβα, ευχαριστώ) 'Αλέξ. Κ. Χατζηγιάννην, Κόντε Ραπανάκην κτλ. κτλ.

Πυροβολιτάκι, Δεξασμένο Κρητικόπουλο, Ψυχήν της Δέσβου, Νάμισσον (έστειλα).

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 22αν Νοεμβρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια του 198ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 29 'Ιανουαρίου) αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, έφ' όσον δεν θά έχουν ακόμη δημοσιευθί, όπως και των προηγούμενων φυλλαδίων.)

766. Δεξιόγραφος.
Τό πρώτο μου μάλλον γλυκό,
Τό δεύτερον πολύ θυνδ ...
Αυτά τάνηθα ενώνεις;
Πόλη στην Πάρισιδα φανερώνεις.
'Εστάλη υπό τ' Χρυσομαλλ. τ' Σφακιών.

767. Στοιχειόγραφος.
Κάποιο χώρας της 'Ελλάδος
'Ενδόξου ή ποικεφαλίου
Και τότε ... και χωρίς να θέλγης
Την 'Ασκησή μου θά τη λύσης.
'Εστάλη υπό του 'Ιονικου Οδοντού.

768. Μεταγραμματισμός.
Είμαι πανράχια φυλή,
Πού έδρασε στη γη πολύ.
'Αν μευ άλλάξω το λαμό,
'Ηπειρό κ' ής στο λεπτό.
'Εστάλη υπό του 'Ανατολίτου.

769. Αίνιγμα.
Τροφή κοινότατη
Τάρσενό μου
Πόλις γνωστότατη
Τό θηλυκό μου.
'Εστάλη υπό του Καρυοθαυστό.

770. Κυβόλεξον.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

1. — Όρος της Μακεδονίας.
 2. — Τού Αιγαίου μας νησάκι.
 3. — Θεός της Μυθολογίας.
 4. — Γυναικείο ονυματάκι.
- 'Εστάλη υπό της 'Εθνικής 'Ενότητος.
771-775. Μαγικόν Γράμμα.

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε το αὐτοῦ, να σχημασθόν άλλαι τόσαι λέξεις:
βαφί, όλος, κλίμα, άετός, Κλέων.
'Εστάλη υπό του Μυστη. 'Οδοιπόρου.

776. Αριθμητική διά Λέξων.

Ποταμός της Εύρωτης — Κάτοικος αρχαίας χώρας = Ζών + ('Αρχαία έορτή — κάτοικος της πόλεως όπου έτελετο) = 'Αρχαίος θεός + (Κράτος της Εύρώτης — υίός του 'Ιακώβ) = 'Ανθη.

'Αθροισμα υπολοίπων: Κράτος της Εύρώτης.
'Εστάλη υπό του 'Ιππολύτου.

777. Συλλαβική 'Ακροστιχίς.

Αι αρχικαί συλλαβαί των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν βραχίον.

1. 'Ερμος της 'Αφρικης.
2. Βασιλεύς των Θηρών.
3. 'Εδυμα στρατιωτικόν.
4. 'Αρχαίος Νομοθέτης.

'Εστάλη υπό 'Αννας Θ. Μαραβα.

778. 'Ελλιπασύμφωνον.

ακιοη - ακιοη - α - α - ακιοη
'Εστάλη υπό Γ. Π. Βαϊνδηολή.

779. Γρίφος.

τερ σα α
— — — — — Ι α α
εις ο α α
α

'Εστάλη υπό της Μεγάλης 'Ελλάδος.

Τέλος του 198ου Διαγωνισμού
Από του προσεχούς αρχίζει νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δη. 2 (δ' ελάχιστος όρος). Πέραν των 10 λέξ. 20 λεπ. ή λέξι, με παχέα δ' στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40. 'Ο χωριστός στίχος δη' 1.
(ΚΑ' — 614)

Πρόσθε, γράμμα έστειλα τέλη
'Ιουλίου Γιατί δεν άπαντάτε;
'Αγλή 'Ιγγλέση.
(ΚΑ' — 615)

Γλυκειά Μελαγχροινούλα, σ' ένεκαλ' ψχ' είσαι ή 'Ελένη Γαζή.
Τσιγγάνα.
(ΚΑ' — 623)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓ. ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
Βραβείον: 'Αμάραντος. 'Επαινος
'Ονειρον του 'Ελληνισμού,
Κοθνος 'Αηδόνης κ. λ.

'Ασπρος Γάτος, Κολομπίνι.
(ΚΑ' — 624)

Λέξις του 'Απείρου, ευχαρίστως δέχομαι και περιμένω.
Μάγος Αυρωτής.

(ΚΑ' — 625)

Αποτελέσματα Διαγωνισμού 'Απελευθερωθέντος Μικρασιάντου.
Βραβείον Πίσις-Πατρίς. Ευχαριστώ όσους μου έστειλαν.

(ΚΑ' — 626)

Ελλη Συμεωνίδου, έρώτησα τον Χάνουσεν και μου είπε το ψευδώνυμον σου, αλλά χρώστα του χάρη που με παρακάλεσε να μη σ' αφανίσω. Τώρα θά τον ρωτήσω να μου πη και ' άλλια δυο ψευδώνυμα του 'Αγοριμού. — Παλίρροια.

(ΚΑ' — 627)

Ισαρ, ανακάλυψε και μένα; είμαι τό: ΚΟΦΤΕΡΟ ΣΠΑΘΙ

(ΚΑ' — 628)

Α'. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΗ ΕΡΝΑΝΗ

Ποία ή ύπηρεσία της 'Επιστήμης στη Θεολογία; Προθεσμία μηνας. Βραβεία τρία. — Πέτρον Πλούμην, Παρόρος Ρόμης, 'Αθήνας.

(ΚΑ' — 629)

Ζητώ συγγνώμη απ' όσους δεν έστειλαν τετράδια. Σήμερα στέλνω σ' όλους. — ΕΡΝΑΝΗΣ.

(ΚΑ' — 630)

Δέχομαι έλαιογραφίες, θαλασσογραφίες, άκουαρέλες, γελοιογραφίες, σκίτσα, c.p., ιχνογραφίες, Μ.Μ., φωτογραφίες. Βραβεία έκλεκτά για κάθε είδος. Προθεσμία τέλη 'Ιανουαρίου. Στείλατε: Θεοδόσιον Κυδωνάκη, Χανιά (Κρήτης).

(ΚΑ' — 631)

Αέαι ήτο δυνατό να λησμενηθώ.

(ΚΑ' — 632)

Αφελή Γυμνασιόπαι, Κωνόλενο Ακο Αάβαρο, Βασιλεύ του Γέλωτος, και Παράρτημα Πύργου. Θερμά ευχαριστώ για ευχαριστήριες άγγελίες σας. Πολύβιος.

(ΚΑ' — 633)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

'Αποτελέσματα Δ'. Διαγωνισμού

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟ: ΞΑΝΘΗ ΜΑΡΚΗΣΙΑ

Β'. ΒΡΑΒΕΙΟ: ΚΥΜΑ

Α' 'Επαινος: Τρελλή Χορεύτρια, 'Ελευθερωτής Πατρίδος, 'Αντισμένο Θυμαράκι, 'Αφρικάννα, Κυρά Προσόννη, 'Αολεζιάνα. Β' 'Επαινος: Κολύβριον, 'Αφελής Γυμνασιόπαις, 'Αδελάις. Γ' 'Επαινος: 'Ελευθερωθείς Μικρασιάτης, Ροδόδακτυλος Αιγούλα, Στραβόξυλο, Χρυσόφρεση 'Ελπίδα. Οι βραβευθέντες να στείλουν διευθύνση για να σταλούν τα βραβεία.

(ΚΑ' — 634)

Απόστολε Μοσχάτε. Πιθανόν έβγαχα. Νομίζω ότι ο καγιάς ήταν για το πάλωμα, επειδή βεβαίως με την τόσο έξυπνη έρώτησή σας γυρεδτε ακόμη ένα ευχαί! 'Ετσι δέν είναι; Νιαράγας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις: ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΦΑΙΡΑΣ.